

на: въ двора, предъ кжщи, нѣмаше никой. Четири стари салкъма се изправяха предъ кжщата, два отъ едната страна и два отъ другата. Надъ чернитѣ дебели дънери се зеленѣха млади и крѣхки, току-що развили се листа, подъ тѣхъ въ малката, оградена съ нисъкъ плетъ, градинка имаше трѣвни съ пчели, изъ напечената отъ слънцето земя бѣха наболи месести стрѣкове отъ лалета и божуръ, още не цѣфнали. Кжщичката, низка и продълговата, чисто варосана отпредъ, съ сини первази около прозорцитѣ — спретната и хубава, „да я шибнешъ, ще трѣгне“ — таквазъ стана тя, откато влѣзе въ нея Минка. Агата съ стиснато сърдце помисли, че надъ това тихо, спокойно гнѣздо може като грѣмъ да падне злото, да го помрачи, да го запусти. Но той не бѣше видѣлъ Минка и все я търсѣше съ очи. Пакъ се чу веселъ смѣхъ и Агата видѣ Минка отвждъ градинката и салкъмитѣ, въ самия жгълъ на двора, между двата плета, съ сухи черни трѣни отгоре. Минка бѣше на слънце, ржавитѣ ѝ бѣха запретнати и откриваха ржцетѣ ѝ, бѣли и заоблени; снагата ѝ отзадъ изглеждаше понапълнѣла, но още си бѣше гъвкава и стройна, ржченикътъ ѝ бѣше възбърнатъ нагоре и откриваше шията ѝ, руситѣ ѝ коси свѣтѣха на слънцето. Отвждъ плета се виждаше мургаво младежко лице, яркочервени устни и надъ тѣхъ — черни като